

Τώρα μόνος, ὅπως διόλου μόνος. Καί ὁμως ἄν ἔμεναν, θά ἔγερνοῦσα γεροντοπαλήκχαρο».

Ἡ γραῖα ὑπερέτριχ συγκεκινημένη ἔφερε τὸ δεῖπνον καί ὁ Ἄγγελος ἔφαγε μὲ ὄρεξιν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1897.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τ' ὄνομά σου ;

Ὅπως θέλῃ ὁ καθένας μ' ὀνομάζει
Μπερμπάτη, Γκίκη, μάγκα, πωρικό·
Ὁ μπαμπάς μου μ' ἐβάπτισε, μὲ κρίζει
«Σεισμοπαῖδι» καί πρὶν νὰ γεννηθῶ.

Εἶσαι ἀρσενικό ἢ θηλυκό ;

Ἔνας μὲ παίρνει γι' ἄνδρα, ἄλλος γιὰ κόρη·
Φορῶ βελέσι· δὲν ἔχω τρούπιον αὐτί·
Ἡ μαμά μου μοῦ λείει πῶς εἶμ' ἀγόρι,
Καί 'ς ἓνα μῆνα θά φορῶ βρακί.

Τί ἡλεκία ἔχεις ;

Τοῦ σεισμοῦ εἶμ' ἀδέλφι διδυμάρι,
Τοῦ δεύτερου, τοῦ ἀνδρείου θέλω νὰ 'πῶ,
Ποῦ 'γκρέμισε τὸν τοῖχο καί τ' ἀρμάρι
Κ' ἔχασα τὴ μαράσκα τὸ γλυκό.

Ξέρεις γράμματα ;

Ξέρω διαβάζω 'ς ὅλα τὰ βιβλία,
'Στὸν «Πατριώτη», 'ς τὰ ἄγραφο χαρτί·
Ξέρω καί κάνω διάφορα σημεῖα
'Στὸ πάτωμα, 'ς τοὺς τοίχους, 'ς τὸ σουλί.

Ἄπο ποῦτο ἔθνος εἶσαι ;

Κάθε σημαία μ' ἀρέσει, εἶναι ἴδική μου
Ἵπήκοος δὲν εἶμαι κανενός·
"Ολοὶ ἔς τὸ σπίτι εἶν' ὑπήκοοί μου,
Εἶμ' ἄρχων, βασιληῆς τυραννικός.

Παντρεμμένος εἶσαι ;

"Οσο γιὰ γάμο, δὲ θυμᾶμαι ἄλλο,
Παρά πῶς ὁ μπαμπᾶς μου μιὰ φορὰ
Μ' ἐπῆγε ἔς ἐν' ἀρχοντικὸ μεγάλο
Κ' ἔφαγα 'κεῖ παντόλαις καὶ γλυκά.

Τέ τέχνη κάνεις ;

"Ἄλλη τέχνη δὲν ξέρω, δὲ γνωρίζω,
Παρά νὰ καταστρέφ' ὅ,τι ἔμπορῶ
"Ο,τι εἶν' ὀρθὸ τὸ ρίγνω, τὸ γκρεμίζω.
Μπήχνω πρόκκις ἔς τ' ἀρμάρια, ἔς τὸ κομὸ

Ποῦ εἶσαι δημότης ;

"Ἐχω τὴ χάρι νᾶμαι γιοφυριώτης,
"Οπου πουλοῦν τὰ σῦκκα, τὸ χαλθά·
Γείτονάς μου εἶν' ὁ Σπῦρος ὁ Νεότης,
Κι' ἀγοράζω τὴν κάθε λιχουδιά.

Τέ θρησκεία ἔχεις ;

Κάθε βράδυ μὲ χέρια σταυρωμένα,
Καὶ καθ' αὐγή, ποῦ τὸ γιδᾶ γροικῶ,
Δέω κάποια λόγια, πῶχω μαθημένα,
Ἵμπρός ἔς τὴν Παναγία καὶ ἔς τὸ Χριστό.

Ζάκυνθος, 1896

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΣΟΚΗΣ